

øvrigt ved at foretage de nødvendige Foranstaltninger til at rense Stalden have opnaaet dette . . . med en Bekostning og et Tab, der i alt ikke vilde have oversteget en Sum af 1 000 Kr.“ Det er, hvad stedkendte Mænd mener om denne Sag. Det er givet, at da Dommen blev forkyndt for Niels A. Petersen, blev han meget nedtrykt, det vilde, hvad der ogsaa viste sig siden, blive hans økonomiske Ruin, hvis han skulde betale dette urimelige Beløb. Det er blevet hans økonomiske Ruin. Han har i dette Øjeblik maattet sælge den Ejendom, han erhvervede sig i 1918, og for en 3—4 Maaneder siden maatte han flytte hen i et lille jordløst Hus, og han sidder nu som Indsidder i Stationsbyen Tjæreborg. Det er trist, det er sørgeligt, at det skal gaa saaledes for en stræbsom, flittig Mand, en af dem, som jeg tror er med at bygge vort Samfund op paa en fortrinlig og god Maade.

Men nu kommer det, der angaar den højtærede Justitsminister. Efter Dommen var det næste Spørgsmaal, om han kunde faa sin Sag indanket for Højesteret. Da Manden ikke havde økonomisk Evne til selv at føre sin Sag frem — han kunde ikke rejse de nødvendige Midler —, henvendte han sig efter Raad fra mange Sider i Justitsministeriet med Andragende om fri Proces i Henhold til Retsplejeloven. Men der kom to Gange Afslag derpaa, kort og godt Afslag fra Justitsministeriet. Man kunde ikke gaa med til at bevilge ham fri Proces. I Henhold til Retsplejeloven er det saaledes, som ærede Medlemmer sikkert ved, at Bevilling af fri Proces til Højesteret ligger i den højtærede Justitsministers Haand, og i Retsplejelovens Kapitel 31 siges der følgende, som jeg gerne vil tillade mig at citere: Der kan meddeles fri Proces, naar „den paagældendes Forfatning er saadan, at han ikke uden at savne det nødvendige til sin og Families Underhold eller til Fortsættelse af sin Næringsdrift kan afholde de med Sagens Udførelse forbundne Omkostninger og Udgifter“, og naar „det efter de Oplysninger, som kan have om Sagens Beskaffenhed, er at formode, at paagældende har rimelig Grund til at føre Proces“. Jeg mener, at disse to Krav er opfyldt i det Tilfælde, jeg her taler om. Den paagældende er afgjort saaledes situeret, at han ikke uden at skade sin Families Underhold

og sin Næringsdrift kan afholde de med Sagens Udførelse forbundne Omkostninger, og der er ogsaa rimelig Grund til at forvente, at Højesteret vil komme til et andet Resultat i Sagen end Landsretten, thi alle de, der paa Egnen kender til Sagen, har kun kunnet faa den Opfattelse, at Landsrettens Dom er ganske urimelig og unødigt haard, saa at Højesteret aabenbart ikke vilde idømme Niels A. Petersen en saa urimelig Erstatning. Den højtærede Minister har imidlertid svaret nej til Andragendet om fri Proces. Jeg har selv talt med den højtærede Justitsminister om Sagen, men ikke faaet nogen tilfredsstillende Begrundelse af, at Ministeren ikke kunde bevilge Andragendet, og derfor fornyer jeg nu min Henvendelse til Ministeren og beder ham om at give et tilfredsstillende Svar paa, hvorfor han har indtaget den Stilling, han har.

A. C. Mortensen: Det ærede Medlem Hr. Hedegaard bebrejdede mig, at jeg i Sagen angaaende Fjends Herreds Husmænd havde brugt for stærke Ord; jeg skal hertil svare, at jeg kun har brugt de Ord, som er blevet brugt i Vestrepressen om disse Husmænd.

Dernæst vil jeg takke det ærede Medlem Hr. Westergaard, fordi han bekræftede de Udtalelser, jeg havde fremsat angaaende hans anbefaling af, at Staten skulde give Tilskud til en Hotelregning. Det glæder mig, at jeg fra denne Plads fik Bekræftelse paa mine Oplysninger, der jo vakte en vis Opsigt, og som mange mente ikke kunde være rigtige. Det glæder mig meget, at de blev bekræftet af Manden selv.

Endelig vil jeg bringe den højtærede Landbrugsminister en Tak, fordi han sagde, at Fjends Herreds Husmænd ikke trængte til nogen Forsvarer, og det ser jo ogsaa nu ud, som om det ikke længer er nødvendigt, men der var en Tid, da det saa anderledes ud, den Gang Kontorchef H. C. Larsen i Landets Presse udslyngede sine stærke Beskyldninger mod disse Husmænd, og den Gang den højtærede Landbrugsminister ikke kunde finde Ord, der var stærke nok til at udtrykke hans Forbavselse over, hvad disse Husmænd havde gjort, og da han offentlig udtalte Tvivl om, hvorvidt kriminel Til-